

Právě čtete

číslo 8.

VĚTRNÍK

Ročník XXXIX.

Pátek 17. října 2008

sobota 18. října 2008		
kdy	co	kde
9:00	seminář	malý sál
10:00	přípravný výbor	klubovna
10:30	Paroháči aneb Červené kalhoty	velký sál
11:00		
11:30	Ořechov	
13:30	loučení Ořechov	malý sál
15:00	Nejbláznivější den	velký sál
15:30		
16:00	Karlovy Vary	
18:00	loučení Karlovy Vary	vila
19:00	slavnostní setkání	malý sál
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	znělka	
	zahájení	
	slovo poroty	
	předání cen	
	slovo vyhlášovatele	
	slovo na závěr	
	hymna	
	Sejkorák	všude

Větrník, zpravodaj XXXIX. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk H&H Servis
Náklad 160 ks. Cena 8 Kč.

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	příjezd Karlovy Vary	
13:30	loučení Křenovice	malý sál
13:30	loučení Králíky	malý sál
14:30	vítání Karlovy Vary	městský úřad
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Karlovy Vary	před divadlem
16:00	Paroháči aneb Červené kalhoty	velký sál
16:30		
17:00	Ořechov	
19:30	Paroháči aneb Červené kalhoty	velký sál
20:00		
20:30	Ořechov	
21:30	zasedání poroty	kužárna
22:00	společenský večer	hasičovna
22:30	seminář KDP	půdička

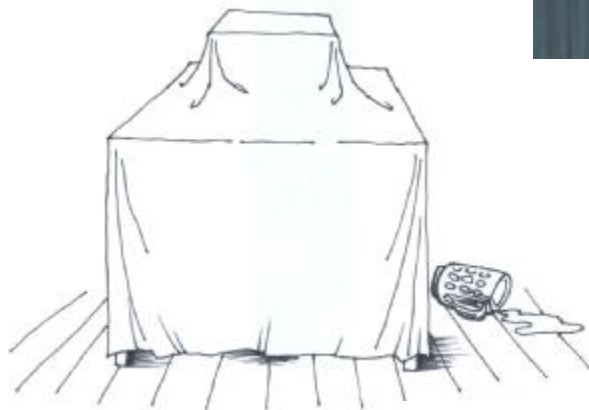
Recenze

Hana Hásová, Jakub Šírek
Rozpalme to, má panenko!

Nově ustavený dívčí soubor
(převážně též hasiček)

Smotaná hadice z Křenovic připravil divákům přes hodinu zábavy, hereckého nadšení a smyslu pro humor. Dámské obsazení pánských rolí již samo o

sobě vyžaduje určitý způsob hraní ve výrazné nadsázce, odstupu od postavy, někdy karikaturní stylizaci v inzitní podobě. Situace jsou přehledné se smyslem pro pointu.

Inspirace filmem znamená v tomto případě převzetí všech situací scénáře, tedy těch, které nejsou vyjádřeny obrazem a dialogy, které jsou drobně přeskupeny, někdy stylisticky upraveny a

Partneři XXXIX. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krkonošova divadelního podzimu

Tomáš Prosecký
Ořechov u Brna

UniControls

prosíme – žádáme – orodujeme

Všichni – i bývalí – Vobskočáci! Aktualizujte svůj současný stav – jste nebo již nejste členy! Jste-li, nezapomeňte sdělit e-mailovou adresu, číslo mobilu, obojí Janu Vaverkovi st., poštovní adresu, pokud nemáte předešlé, Jiřímu Hlávkovi.

Poslední hádání. Zítra již jen vyhodnocení.
V čísle 6 bylo drobotiny hodně.

14 = Olinka Šulcová

15 = Vašek Šulc

16 = Petr Šulc

17 = Arnošt Šulc

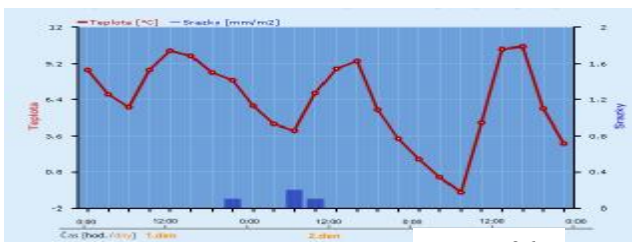
18 = Marta Šaldová (dříve Šulcová)

19 = Věna Šulc (není to jisté viz 20)

20 = Franta Šulc (není to jisté viz 19)

Předpověď počasí na pátek

Sice již pršet nebude, ale přesto je lepší vůbec nevycházet z divadla. Teploty se pomalu, ale jistě budou blížit nule, bude pod mrakem a mrholení se nevyhne. Zima nastupuje.

groteskní rovinu, která

převedeny do hanáčtiny. Soubor se snažil převést tyto situace scénáře do jevištní roviny způsobem, jenž

sympaticky působí jakoby se vše dělo poprvé, méně nazkoušeně s určitou příjemnou improvizací.

Původní dílo je vícevrstevnaté. Obsahuje v sobě tragikomickou až

dodává tomuto obrazu hloubku a poslání. Nicméně jevištní přepis přinesl znamenitou zábavu, a to bylo patrně cílem zázračivšího souboru především.

František Laurin

Recenze

**Ray Cooney:
Prachy? Prachy!**

Angličan Ray Cooney je zralý šestasedmdesátník. Svou divadelní dráhu nastartoval už v roce 1946, kdy jako čtrnáctiletý kluk hrál v inscenaci *Píseň Norska*. Učednická léta nestrávil v uměleckých školách, ale u různých cestovních společností. Poznal, co je to být existenčně odkázaný na přízeň publika, i to, co na diváky bezpečně zabírá. A to nejen jako herec, ale i jako režisér a producent. Svoje praktické zkušenosti zúročil při psaní frašek. Není jich málo. K těm nejznámějším patří $1+1=3$, *Peklo v hotelu Westminster*, *Dvojplošník hotelu Westminster*, *Rodina je základ státu* a konečně i *Prachy? Prachy!*

Příběh frašky *Prachy? Prachy!* je jako obvykle postaven na nedorozuměních a omylech. Postavy jsou považovány za někoho jiného, buď proto, že si to

samy vymyslí, nebo proto, že jsou jinými do této role vmanipulováni. Samy se potom ve své situaci často těžce orientují. Cooney spouští pekelný mechanismus, který vhání postavy do soukolí dramatických událostí, ve kterých se stále více zaplétají do vlastních výmyslů,

úskoků a lží. Divák se baví situací člověka v tísní. Pro inscenátory ale představuje tahle fraška určité nebezpečí. Nemohou se opřít o myšlenkové bohatství, lingvistickou úroveň ani mimořádné duchaplnosti. Jde jen o vršení napětí plynoucí z nebezpečí zmaření vytčeného cíle.

DS Tyl Králíky uvedl *Prachy? Prachy!* v režii Zdeňka Němečka. Bohužel, v představení nefungovalo to, co je pro Cooneyho frašku nejpodstatnější: prudké tempo, které je způsobeno, že postavy jednají pod tlakem

Inspektorská zpráva

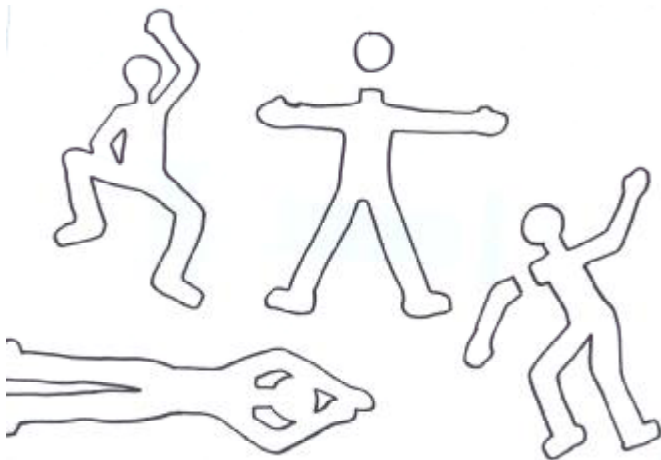
Dne 16. 10. 2008 byla provedena kontrola fungování v hospodě u Radaru s tímto výsledkem:
HĚMENEX: byl teplý, chutný, esteticky upravený.
BRAMBOROVÝ SALÁT: studený, požitelný, barevně nudný.
GOŤHAJSKÝ SALÁM: vynikající, cibule krásně nasekaná sekerou, ocet koncentrovaný.
OBSLUHA: usměvavá, příjemná
NEDOSTATEK: šéfová podniku musela jíst hemenex málem rukama.
ZÁVĚR: veškerý personál kuchyňky prospěl s vyznamenáním a je způsobilý postoupit do vyššího – čtyřicátého – ročníku.

KONTROLU PROVEDLI:

Ě+I+J+J+I

STVRDILA

svička *Wanka*
Janička *Janeček*
Jaroušek

Policista, kam se podíváš

Zaujaly nás nápadné kresby na Zdi nářků na schodišti k hospůdce. A co se pak jiného dalo dělat, než se podívati blíže na pozadí člověka, který těmito kresbami zeď zásobuje. Teda, jeho záda nás příliš nezaujala. Zaujala nás však minulost z jeho studentského období, kdy se velice intenzivně věnoval malování. Po domluvě s jeho třídním učitelem jsme byli přepojeni k jeho učitelce takzvané

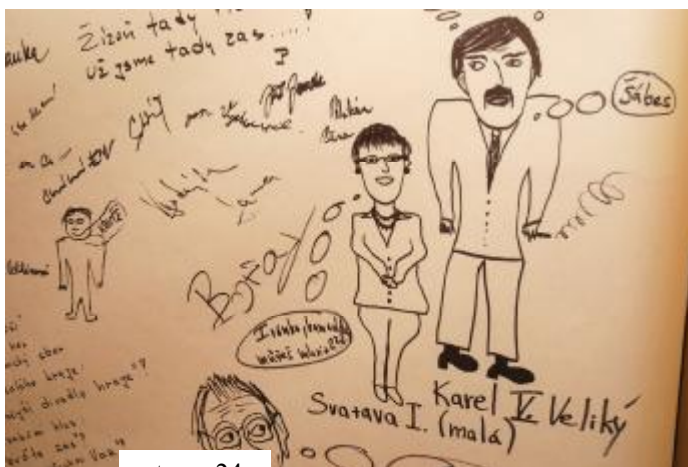
KSL - Kriminálně Siluetologie. Ano vážení, tento člověk již při studiích prokázal nadměrný smysl pro detail, který se vyznačoval tím, že již při z a k r e s l o v á n í přicházel na příčiny úmrtí. Mnohým jeho kolegům, podle slov

učitelů, často nebylo ani jasné, jak mohl tak briskně přijít na příčinu úmrtí při nalezení pouhého torza.

Zdá se, že onen mladík by se tímto mohl i živit. Zde, v prostředí lidí, kteří téměř denně šlapou po prknech, co znamenají svět, zatímco on usíná ve stínu pípy a různých salátů, by se mohlo zdát, že se může cítit nevytížen. Jak by taky ne, když žije v horském městečku, kde se umírá stářím a na omrzliny nebo cirhózu jater?

Krátce a jednoduše řečeno, místním malířem není nikdo jiný, než protřelý policista. Prostý divák, střež se udělat jakýkoli přestupek. Zaručeně si to pak vypiješ!

STDK

okolností a jsou nuceny k vnitřní aktivitě. Zejména Dušan Kohút jako Henry Perkins, jednoznačně nejdůležitější postava hry, postrádal bystré myšlení, vnitřní dynamiku a esprit. Navíc herec často mluvil na hranici slyšitelnosti a místo tempa gradovala rozvláčnost. Tím ztížil pozici oběma svým partnerkám, Ivě

Musilové jako Jean a Hance Staré jako Betty, které sice hrály v plném nasazení, ale ospalý temporytmus inscenace nezachránily. Nejvíce humoru nabídl Miroslav Černohous jako Vic Johnson. Podařilo se mu zahrát to, co je pro Cooneyho postavy nejdůležitější – napětí

plynoucí z tlaku okolností i viditelné uvolnění z vyřešení situace. Navíc s milým humorem. V postavách policistů a taxikáře mohl režisér vést herce k určitějšímu typu.

Máša Caltová

Co na to půdička?

Rozpalme to, má panenko! - Zaujalo nás, že ženy předváděly nectnosti mužského světa, aniž by vědomě používaly hereckých a režijních prostředků. Textová předloha se dosti věrně držela předlohy filmové. Považujeme to za dobrou zábavu, ale domníváme se, že tímto směrem se asi nedá pokračovat v dalších inscenacích.

Prachy, prachy – Rutinně napsaná konverzační komedie je velkým soustem pro každý soubor a v pravdě nebezpečným pro soubor nezkušený. Mnohmluvný text doslova volá po škrtech. Měli jsme dojem, že hercům příliš brzy došla energie.

(půdičkáři)

Dnes se představuje

DS Smotaná hadice, Křenovice
Hana Hásová, Jakub Šírek
režie, scénář, scéna

Máte něco společného s hasiči?

HH: Já vůbec nic. Ani tady kolega, my jsme se k souboru

přidali tak nějak náhodně. Dělali jsme školní divadla. Naše spolužačka je dobrovolná hasička a tak nás oslovila, abychom s nimi udělali toto divadlo.

Kolik vám to dalo práce?

JŠ: Myslím, že nejhorší bylo ukočirovat čtrnáct hasiček-hereček. Na zkoušku si tak vzít megafon, abyste se vůbec dovolal slova, jinak nemáte šanci. Všechny mají silné hlasy a každá má co říct. Pořád.

Takže byly vlastně i

tvůrčí složkou přípravy inscenace?

HH: Ony hlavně výborně improvizují. Dělaly to, co jsme chtěli my, ale než se člověk dovolal, tak to chvilku vždycky trvalo. A je to tak pořád. Ale zase to jsou osobnosti a kdyby to tak na zkouškách nefungovalo, tak asi to divadlo nebude vypadat tak dobře, jak vypadá.

Dělalo vám nějaký problém při tvorbě představení, že to hrají samé ženské?

JŠ: Myslím, že ne.

HH: Vůbec, právě nám se to hrozně líbilo. Kdyby to hráli chlapi, tak by tomu scházela ta nadsázka a nadhled.

JŠ: Myslím, že je úžasný, že to všechno jsou ženský a hrají chlapy, kdežto kluk hraje holku.

A neruší on ten dívčí kolektiv?

JŠ: On vůbec ne, je to syn jedné z hasiček. Ono je to vůbec z velké části rodinné divadlo, v souboru je

Kolínský.

Hlasy z auditoria však byly proti zrušení Vobskočáku jako instituce, jiné žehraly na to, že nedostávají pozvánky ani žádné jiné informace o festivalovém dění, což by přivítali, aby mohli třeba přijet. Hlavním důvodem proti zrušení statutu občanského sdružení byl fakt, že je škoda zbavit se možnosti žádat o státní peníze kupříkladu na vydání knihy: „Jako parta srandistů nemůžeme žádat o nic. Tak rezolutně říct - končíme a zrušíme – je jednoduché, ale tím nevrátíme léta zpět. Myslíte, že bez oficiálního statutu najednou bude sranda? Ne, navíc s občanským sdružením není poměrně velká administrativa a nemusíme předkládat hospodaření ke kontrole na finanční úřad, pokud není třeba provést vyúčtování grantu,“ postavila se za všechny namítající

e k o n o m k a
sdružení Marie
Trunečková.

A tak byly
vzneseny dva
návrhy – zrušit
s t a t u t
o b ě a n s k é h o
sdružení a nebo
jím zůstat,
odstoupit od

spolupředatelství přehlídky KDP, stát se jen jejím sponzorem a aktualizovat evidenci členů sdružení. Těm, kteří o sobě určitou dobu nepodávají žádné zprávy, vystavit úmrtní oznámení, čímž se dostojí stanovám Vobskočáku, a ti, kdo nemají zájem o členství budou vyloučeni. Druhý návrh byl stoprocentně na valné hromadě odhlasován. Jan Vaverka st. se nabídl, že sestaví databázi členů a bude rozesílat e-mailové informace a pozvánky. Proto vyzývá všechny členy, aby podali přesné informace o sobě na e-mailovou adresu: jan.vaverka@razdva.cz. Valná hromada také rozhodla, že její příští zasedání se odehraje o 40. ročníku KDP ve Vysokém opět ve čtvrtek v 17 hodin. Místo konání bude určeno aktuálně.

(jn)

Krakonošova divadelního podzimu. „Jsme jako občanské sdružení aktivnější? To určitě ne. Věkový průměr vás klesá – buď dětinštíme nebo zapomínáme. Mnoho z nás není schopno fungovat nebo něco dělat, některé akce se některým nelíbí. Nikdo nám nebrání ve š k r á b á n í b r a m b o r , rumový poklad je náš, stejně jako odznak či v l a j k a . Po ž á d e j m e oficiálně o zrušení statutu občanského sdružení - odpadnou nám povinnosti, přestaneme být

spolupořadatelem přehlídky. Ta jubilejní čtyřicátá bude určitě nabitá, každý sem bude chtít jet a je jen na nás, zda budeme chtít něco nachystat.“

„Je zbytečné, abych po Jirkově proslovu četla, co jsem si připravila. Už jsem asi loni byla trochu na palici, že jsem vzala to zastupování Vobskočáku v přípravném výboru. Neudělali jsme nic dobrého ani špatného, ale taky jsem měla od vás spoustu slibů. Kolik nás je pod šedesát let, chasa nepřišla a právě na ní by člověk

stavěl rád. Mám podobný názor jako Jirka Hlávka. Všichni se známe, máme se rádi, chceme dělat koniny, ale to můžeme i bez Vobskočáku, byla bych pro zrušení,“ přidala se k Hlávkově návrhu Slávka Hubačíková.

„Jsem členem sdružení teprve asi

třetím rokem a když jsem se jím stal, pojal jsem takovou myšlenku, že bych udělal knížku obrázků, které vycházely ve Větrníku. A to jsme právě naplánovali se Sašou Gregarem na ty 40. narozeniny a právě možnost Vobskočáku žádat o dotaci byla jednou z variant, jak na knížku získat peníze nebo alespoň jejich část. Vyjít má ve stejné edici jako Slávčino Kale a kyselo, na zhruba šedesáti stranách jsou obrázky za osm let, takže soubory, které tu hrály, se tam najdou,“ popsal plánovanou publikaci Petr

to samá teta tamté a maminka tamhletoho...

V podkladech jsem si přečetl, že hoch musel být přesvědčen. Bylo to náročné přesvědčování?

JŠ: Asi byl přesvědčen rodinou. V tomto jsme neměli vůbec práci. Ani problém.

HH: Když my jsme k souboru přišli, tak on už byl zpracován tou partou hasiček. A hrál nám hned dva chlapy, kteří mají mnohem, mnohem menší slovo, než kterákoliv z ženských..

Objevil se při studování hry vůbec nějaký zádrhel?

HH: Jedině tak dovolat se toho slova. Protože ony jsou všechny tak strašně nadšené, dělají i jiné akce mimo divadlo, kácejí máj, chystají různé večery, tamní slavnosti, hasičské závody...

JŠ: Jsou nadšené, chtějí hrát a jsou v naprosté pohodě. Jsou čínorodé právě i coby hasičky – velmi dobře se umístily i v rámci republikových soutěží družstev

Ještě jednu otázku, postoupili jste z Němcic, takže jste už tenhle kus několikrát hráli. Kolikrát je to repríza?

HH: Šestnáctá už.

(ph)

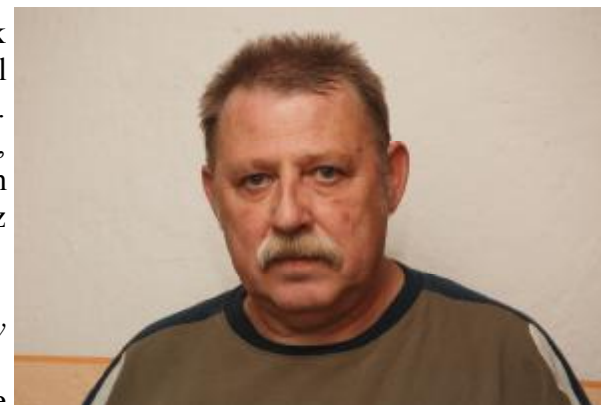
Dnes se představuje

DS Tyl Králíky

Zdeněk Němeček, režie

Tři čtvrtě milionu liber – co byste s nimi dělal?

Já? Měl bych se krásně.

Jak se hra líbí hercům?

Myslíte tu částku? Herci nad ní ještě tak nějak nepřemýšleli.

A jak o tom hrají?

Jako že je to hra, nevnímají ani částku, ani její obrovskou hodnotu.

Kde jste vůbec tento scénář objevil?

Občas sleduji specializované pořady v televizi, představující, co se na kterých jevištích hraje. A tam jsem viděl profesionály, kteří tento titul uváděli. Na internetu jsem si našel jeho obsah a líbil se mi. Pro

mě je podstatné, zda mám v souboru herce na tento typ hry, věděl jsem, že to tak nějak mohou zahrát a rozhodl jsem se.

Nějaký problém při zkoušení nastal?

Ano, je to docela těžká konverzačka. Prvním problémem byl odklad premiéry, v podstatě se studování prodloužilo o dalšího pů roku, takže premiéra byla loni na podzim. A pak nám to docela dobře vyšlo, na soutěž jsme jeli už s rozehraným představením. Když člověk jede na soutěž s jednou reprízou, tak je to trochu vachrlatý. Ale my už měli představení trochu zažitě ještě, než jsme jeli do Brněnce. Časově nám to takto docela vyhovovalo.

Pomáhal vám někdo s nastudováním inscenace?

Ne, a jsem i autorem scény.

Kolikátá repríza se objevuje ve Vysokém?

Abych se nespletl, ale myslím, že už dvanáctá nebo třináctá.

(ph)

Výstavy ve Vlastivědném museu pro Vysoké nad Jizerou a okolí

Přítomnost králických ochotníků na vysocké divadelní přehlídce připomíná, že již dávno se ve Vysokém, zvláště ve vánočním čase, usídlili stálí obyvatelé pocházející z Králík a okolí, totiž „kraličtí“ betlemáci a daráci mnoha trojrozměrných betlemů na „Vysočtě“. Ano, dřevěné figurky jsou ustáleně převážně psány „kratce“, tedy jsou „kralické“. Přesto nepocházejí z Kralic na Hané, ale stejně jako nynějším pravopisem dlouze psaní kraličtí ochotníci z Králík v Čechách, byť na moravské hranici. Není to ostatně tak daleko, vždyť ze sousední, již moravské Červené Vody navštěvovávali trhovci někdejší slavné vysocké trhy. Ostatně řemesla i trhy Vysocka jsou patřičně připomenuty ve stálé expozici vysockého musea. Z té jsou ovšem v současné době uzavřeny části věnované, v době přehlídky překvapivě, divadlu a rovněž skijáctvu, tedy lyžařstvu, ač vysocký skiklub, třetí nejstarší českojazyčný lyžecký klub, letos slaví sto a pět let od svého vzniku. To vše pro „kralické figurky“, ač jen z části, neb právě ony tvoří značnou součást osazenstva

přípravě sálu na bál po představení Karlových Varů. Schváleno bylo i to, že Vobskočák, o. s. věnuje opět jednu z cen na slavnostní zakončení přehlídky.

Během vyřizování nutných procedur se Standa Mareš ujal podrobné kontroly vobskočáckého

pokladu se slovy, že jeho možnost ochutnávání je naprosto neomezená. Po kontrole zabavil jednu láhev s takzvaně bílým rumem, která se mu zdála být podezřelá. Měl pravdu – láhev neobsahovala zlatý rum, nýbrž čirou slivovici.

„K dnešnímu dni má Vobskočák sto padesát členů, ale tady nás je třiatřicet. Loni jsme si řekli, že je třeba znovu se probrat k činnosti a začít opět něco dělat. Slávka Hubačiková nás zastupovala na přípravném výboru KDP, pokud by byl vznesen nějaký požadavek na

naši adresu, slíbili jsme pomoci. Nestalo se tak. Byli jsme také připraveni doplnit programovou nabídku o představení, jímž by bylo monodrama Don Quijot v provedení Jiřího Hlávky. Osobnost na besedu, již tentokrát byla Markéta Hruběšová, naše členka

Iva Janálová zajišťovala,“ konstatoval Jiří Pošepný a dodal, že činnost Vobskočáku směřem, který si loni na valné hromadě sdružení plánovalo, se nerozeběhla.

A proto Jiří Hlávka vystoupil s návrhem, který pojmenoval pro

někoho kacírským. „Přestaňme být oficiální, zrušme Vobskočák, vraťme se do pralesa a buďme zase tím, čím na začátku – buďme partou lidí, která dělá srandu, protože chce, ale nemusí,“ hřímal tiskový mluvčí sdružení a připomněl, že občanským sdružením se Vobskočák stal hlavně z důvodu, aby mohl žádat o dotace

v rámci

Proč se zbavovat možností

Všechny přítomné členy občanského sdružení Vobskočák přivítal na středeční valné hromadě

jeho prezident Jiří Pošepný společně s tiskovým mluvčím Jiřím Hlávkou. Nejprve zazněla spolková hymna, pak byl předveden revizní komisi, jíž zastupoval Standa Mareš, k přísné kontrole spolkový poklad a Jan Vaverka st. také ukázal, že v naprostém pořádku jsou i ostatní spolkové předměty – vlajka, ubrus, motlitba, odpustky, razítko a hřebíky - poslední položka byla z majetku odstraněna.

Svou zprávu přednesla také ekonomka spolku Marie Trunečková, která sdělila, že k 31. prosinci 2007 byl stav účtu ve výši 12.193,50 korun. Informovala členy, že Vobskočák byl na kontrole vyúčtování dotace na financování kurzu praktické režie na Finančním úřadě v Semilech s kladným výsledkem. Protože Vobskočák se podílel na vydání knihy Slávky Hubačkové Kale a kyselo, je stav účtu ke dni 15. října 2008 5.161 koruna, jak potvrdila i revizní zpráva Dušana Zakopala.

Pak bylo třeba probrat ještě povinnosti, k nimž se o.s. Vobskočák zavázal v rámci národní přehlídky. Již tradicí je

škrábání brambor na Sejkorák v sobotu dopoledne, pomoc při

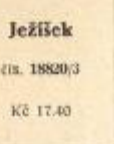
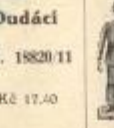
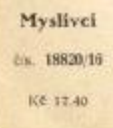
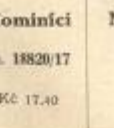
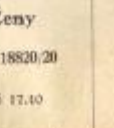
slavného betlema Jana Metelky Kovárenského ze Sklenařic. Přesněji řečeno hlavní příčina vězí v jiném výročí, neb tento betlem byl, přibližně ve své nynější podobě, v museu zpřístupněn ve vánoční čas roku 1958. Tedy jeho znovuzpřístupnění po padesáti letech se chystá na konec adventu letošního roku. Tento betlem totiž prošel restaurováním pohyblivých částí v Třebechovicích pod Orebem, ale jeho vitrína se teprve chystá. V museu jej v přízemí lze spatřit jen z dálky, též již v pohybu. Zamezuje však zatím přístup ke skijím i divadelním kostýmům, ale i vysocké skijáky a ochotníky zachytily některé ze stovek starých pohledů a fotopohledů převážně z prarozsáhlých

sbírek vysockých sběratelů Jiřího Ďoubalíka a Petra Beneše. Na žádost mnoha stran, včetně starosty divadelního spolku Krakonoš, byla tato pozoruhodná výstava prodloužena i přes divadelní přehlídku.

Do konce letošního Krakonošova divadelního podzimu trvá též zajímavá výstava kamenů, zkřemenělých dřev a jiných minerálů nejen z Podkrkonoší n a l e z e n ý c h a zpracovaných panem Břetislavem Polákem ze Staré Vsi, neboť plánovaná výstava o c h o t n í c k ý c h divadelních opon se letos z technických důvodů v museu neuskutečnila.

Michal L. Jakl

Panáček a zvířátka pro jesličky. — Vyřezávání ze dřeva.					
	Andělek čís. 18820/1 Kč 17.40		Josef a Marie čís. 18820/2 Kč 17.40		Ježíšek čís. 18820/3 Kč 17.40
					Králové, troji, různí, čís. 18820/4 Kč 17.40
					Mniši čís. 18820/5 Kč 17.40
	Dráteníci čís. 18820/10 Kč 17.40		Dudáci čís. 18820/11 Kč 17.40		Flétnist čís. 18820/12 Kč 17.40
					Houslisté čís. 18820/13 Kč 17.40
					Hlasatelé čís. 18820/14 Kč 17.40
					Pastýři čís. 18820/15 Kč 17.40
	Myslivci čís. 18820/16 Kč 17.40		Kominíci čís. 18820/17 Kč 17.40		Nosiči obětí čís. 18820/19 Kč 17.40
					Ženy čís. 18820/20 Kč 17.40
					Ponocní čís. 18820/21 Kč 17.40
					Vojáci čís. 18820/22 Kč 17.40

Velmi tvořivý hrabě

„Longen je postava pozapomenutá, jeho dramatický pestrý život souvisí s jeho tvorbou,“ zahájil hodnocení představení Dovedy Sloupnice Jiří Hraše. Dodal, že Longen už v patnácti utekl ke kočovnému divadlu, což ovšem rodina nechtěla dovolit, zasáhla a milého neukázněného syna zavřela do blázince. Longen stejně prosadil svou a

zanedlouho na to pobýval ve vile S. K. Neumanna, kde se setkával i s dalšími spisovateli té doby. „S Haškem se toulal po venkově a příležitostně dělali kabaret, přátelil se Egonem Ervinem Kischem. Byl vynikající kreslíř, ale z akademie výtvarných umění byl vyhozen pro nekázeň, v cirkuse vystupoval jako hadí muž a žongler a nechával si příležitostně říkat hrabě Longen,“ charakterizoval režisér člověka, jehož životní dílo bylo tak bohaté, že i když se všechno z něj nezachovalo, i tak je to úrodná žně.

Díky za nevyšlapanou cestu

Máša Caltová priznala, že Longena na jevišti ještě vlastně

nikdy neviděla, a proto byla z počínů Sloupnických nadšená: „Šli jste nevyšlapanými cestami, protože Longen na českých jevištích žádnou velkou tradici nemá a já vám za to děkuji. Navíc jste se pustili do herectví, které se nemůže opřít o psychologii

postav,“ řekla Máša, která se shodla se svým kolegou Hrašem ve faktu, že s o u b o r vycházel ze s v é h o složení při obsazování

rolí, vědom si toho, že herce do hlavních rolí má: „Oni v tom představení existují s chutí, jiskrou, obrovským elánem a to je to, co dává krev Longenovu textu. V okamžiku, kdy se nebojíte to až přepísknout a jít do razantní nadsázky, ale s onou vnitřní jiskrou, energii vysíláte na diváka, tak v tom okamžiku vynikne ten, kdo nemá tu suverenitu a pak se tyto herecké výkony jeví jako trochu podehrané. Čím je to razantnější, tím je to víc vidět,“ snažila se objasnit své pocity dramaturgyně z Plzně. Dále se pak věnovala podle ní velkému kladu představení, jímž podle ní je živá kapela.

dokonce snad i přímo na oblíbeném Sejkoráku? Co je důvodem, že pozvání nemůžete přijmout?

Měl jsem coby patron dohlížet nad festivalem. Ale sám jsem o svého patrona přišel. Neboť se tento týden vše spolčilo proti mně. Původně jsem měl dorazit už v neděli v noci z Havířova, ale v současné době se zkouší představení Václava Postráneckého Švejk, navíc v jeho režii a nebyl jsem propuštěn, i když jsem alternován Lukášem Vaculíkem. Další termín byl možný ve čtvrtek a pátek po příjezdu z Brna. Ovšem opět bylo vše jinak, neboť mně bylo v pondělí večer vykradeno vozidlo. Nejenom, že jsem přišel o tři obleky, antiradar a zelenou vestičku, ale hlavně auto bylo zlodějem poničeno natolik, že nebylo použitelné pro normální provoz. Nemluví o tom, že bylo úplně nové, najeto osm set kilometrů, tak si dovedete představit, jakou jsem z toho měl v

uvozovkách radost. Navíc jsem na policii čekal od půl deváté do půl jedné v noci a kromě ukradených věcí jsem přišel i o hlas.

V úterý jste měl premiéru v divadle. Můžete nám říci, jak proběhla a pozvat nás na to „své“ představení?

Velmi rád vás pozvu na představení společnosti Litera, pod kterou se v úterý uskutečnila premiéra hry Bolest a kámen podle románu Karla Schulze v úpravě Františka Kreuzmanna a Sváti Schullera. Hrajeme v kostele sv. Vavřince, ale rovněž se toto představení chystá na zájezdy. Takže, pokud se vám nebude chtít do matičky Prahy, přijedeme s Michelangelem za vámi...?!

Příští rok slaví vysocká přehlídka kulatiny, přesně čtyřicáté. Jako král korunovaný na přehlídce určitě dostanete opět pozvání, přijmete jej? Co byste té čtyřicáté popřál?

Přijdu velmi rád. I jako korunovaný i jako nadšený fanda. Co popřát...? Neutuchající elán, atmosféru, nadšené lidi na jevišti i v hledišti a aby se z Vysokého nestalo město. Kde jinde by se přehlídky venkovských divadel pak konaly.

(jn)

Oficiální návštěvy

Během přehlídky se ve Vysokém objevily a ještě objeví také oficiální návštěvy. Zatímco v úterý se přijela podívat vedoucí oddělení kultury LK Jana Damborská, včera pak na přehlídku dorazila také ředitelka NIPOS Lenka Lázňovská s Ivanou Vozkovou, dnes se k nim připojí ještě Zuzana Malcová, vedoucí Odboru regionální a národnostní kultury MK ČR. V sobotu pak navštíví přehlídku také představitelé regionální politické scény a Antonín Schäfer, náměstek hejtmana Libereckého kraje pověřený vedením resortu kultury, památkové péče a cestovního ruchu, předá jednu z cen udělených v závěru. (jn)

Jan Čenský se moc nebránil

Děvětatřicátý ročník národní přehlídky Krakonošův divadelní podzim přinesl jednu novinku ve své historii, a to je čestný patronát. A kdo jiný by měl být tím prvním patronem, než Jan Čenský, král český, jenž byl při své druhé návštěvě ve Vysokém místními divadelníky přímo na jevišti Divadla Krakonoš korunován. Patron měl být také na přehlídce přítomen, leč nikdo z nás ho tady

ani koutkem oka nezahlédl. A tak mi nezbylo, než se pokusit zeptat přímo Jana Čenského - co se stalo, co mu zabránilo přijet. A tady je výsledek.

Letos jste se stal patronem Národní přehlídky venkovských divadel Krakonošův divadelní podzim 2008 ve Vysokém nad Jizerou. Co vás přimělo k rozhodnutí, že jste tento patronát přijal?

Sám jsem byl překvapen touto poctou...! Velkou měrou k mému rozhodnutí přispěla hlavně Iva Janálová, věrná to přehlídková duše, nechci říci inventář, která měla ten úžasný nápad mě vytáhnout z nabitého podzimního programu a dovézt mě na krásné místo mezi skvělé lidi... Navíc s titulem patrona. Moc jsem se nebránil, též z toho důvodu, že jsem věděl do čeho a za kým jedu.

Jako patron jste měl být přítomen o některém víkendu na přehlídce,

„Jste skutečně zpěvní soubor, který dokáže s velkou energií a chutí zpívat. Je to činoherní zpívání, ale půvabný,“ dodala s tím, že se ji velmi líbil i způsob rozehrání začátku představení s publikem, kdy najednou byl celý sál plný.

„V čem se s kolegy v porotě úplně neshodujeme, je hlavní postava. Longen ji napsal tak, aby dávala hvězdě situace komediálně rozehrát. Bavilo by mě daleko víc, kdybych cítila, ne v psychologické rovině, ale v možnostech komediálních, rozehrání jednotlivých fází holičovy proměny od poznání situace po

zabydlování se v nové roli až do okamžiku, kdy se mu v ní zalíbí, baví ho a věří, že mu ideálně povolání soudce sedí,“ zamyslela se nad dalšími možnostmi hereckého projevu porotkyně Máša Caltová.

Nevím, ale nevdám mi to

„Nevím, do jaké míry jste se při studování Soudce zabývali poetikou Longena. To já nevím, ale vůbec mi to nevdám. Trefili jste se do toho, že to takhle bylo. Připomíná mi to obrovskou chuť pobavit publikum, kamarády a sebe,“ konstatoval pouze na adresu hodnoceného souboru Saša Gregar.

Ofinka mě uchvátila

„Přiznám se k jedné životní situaci,“ zahájil svůj příspěvek k hodnocení scénograf Petr Kolínský. „Když jsem jel stopem jako mladý studentík po Čechách,

dorazil jsem vyhládlý i do vaší velmi dlouhé obce. A tam nebylo nikde nic k snědku. V jednom krámku mi nabídli pouze sloupňák. To byl tak strašně dobrý chleba, že mi to vlastně skoro zachránilo život. A to jsem vás ještě neznal. Teď když sem přijede vaše zvěř, tak mě zase

zachrání od pocitu, že divadlo skomírá. Vy mě svým představením ujistíte, že divadlo neskomře. A to je dobře,“ uzavřel svou vzpomínku výtvarník

Ačkoliv spokojený s divadlem, byl zážitek porotce trochu

ochuzený o výtvarnou stránku: „Ono tam skoro nic není. Ale to, co tam je, je naprosto přesný. Tohle divadlo nepotřebuje skoro nic kromě té vášně a chuti hrát. Hodně vypovídá o lidech i způsob, jak zachází s věcmi. Například kostým soudce - obdivoval jsem, jak je

hlavní protagonista schopný z kusu černého hadru vytvořit půvabný soudcovský plášť a přitom si zachovat krásné chování. Mluvili jsme i o kostýmech dam, v kterých se přesně neshodneme s Mášou. Jak vy hrajete natvrdo a hodně hlasitě a hustě, tak v tom duchu jsou i dámy oblečený, jsou skoro až pohastrošený, ono jim to vlastně ani nesluší. V městském kabaretu mají ty lepší děvy šněrovačky a malé kloboučky a vyjadřují jakousi erotickou vášnivost, tady u vás nemají dámy ten styl. Vy vytváříte krásu

vesnického kabaretu, předměstského, fabrického a tomu odpovídají i jednotlivé součásti jejich kostýmu – křusky, barevný ponožky, místo kloboučku neslušivý baret. A vykukující zbytek ofinky pod tím příšerným kokrhelem je najednou půvabný a ty holky jsou najednou taky půvabný, i když jsou tak ohastrošený. Všechny detaily nejsou prvoplánový, ale je to takový chytrý,“ rozpovídal se pražský scénograf na adresu sloupnických kostýmů. Máša Caltová však cítila potřebu vyjádřit svůj názor na ošacení dámské části souboru:

„S pánskými kostýmy se naprosto ztotožním, chápu je a беру. V tomto kuse ale hraje velkou roli také erotika, tak bych si přece jen představovala kostýmy, které s tímhle prvkem dokáží pracovat. Trocha svádění - mně se zdají ty kostýmy takový nedramatický. Měla jsem problémy s těmi hučkami, nedokázala jsem si vysvětlit baret, nedobrala jsem se smyslu ani v žánru kabaretu, ani významu, co jste těmi ženskými kostýmy chtěli říct. Chybí mi prostě ženský půvab a hravost v kostýmu. Něco předstírají a něco jsou.

odpoledne rozdávali těm, které ani nepřízeň počasí nedonutila zůstat doma pod střechou.

Nováčci z Králík se ovšem nenechali zahanbit a před Divadlo Krakonoš instalovali svou hospodu, kde čepovali pivo z oblasti Kralického Sněžníku. Pánu hor Krakonošovi navíc zprostředkovali setkání se svým dobrým duchem Krulišákem a jeho družkou Rozvodnicí.

Zatímco Kraličtí se představili poprvé na vysockých prknech už včera večer, na Ořechovské se můžete těšit dnes hned dvakrát a pro velký zájem i zítra dopoledne.

Překvapením uplakaného vítání pak byla účast vrabčáků-seniorů, Honzika a Kačenky.

(jn)

Provlhlá

*Děšť nám – milí – smáčel vlasy
(těm, kteří je mají).
Nebude to lepší asi
v tomto milém kraji.*

*Nebude to lepší dneska,
ani zítra, jistě
přesto – kdo z nás chtěl by býti
teď na jiném místě?*

*Zbytečky už dojíždějí -
pohoda tu panuje -
(peněženky se nám chvějí)
k sobotě se schyluje!*

*Vobskočáci zasedali,
rozhodli se žítí dál.
Ořechováci jsou tady!
I Ášu jsem přivítal!*

*Koho příště přiveze nám,
pátrá Iva v paměti.
Do budoucna, moji milí,
je vám třeba vědětí.*

*Čtyřicítka že se skvětí
bude v čele úvodu -
budte řádně připraveni
podle mého návodu:*

*zdraví svoje opatrujte,
peněženky nafukujte,
všechny zloby nechte doma
a ať řádnou štávu to má.*

*Mladší – starší – velcí – malí
Krakonoš ať nás chválí.*

-Jiří Hlávka-

Při letošním loučení každý soubor dostává na památku skládačku - puzzle divadla Krakonoš. Skládačky přišly z Calgary, odkud je poslala členka souboru Krakonoš - Daniela.

Jeden nováček, druhý...

Svatka Hejralová společně s Vlastíkem Ondráčkem se krčili pod deštníkem, od něž se odrážela spousta kapek, a vítali hned dva soutěžní soubory – úplného novice ve Vysokém, DS Tyl Králíky, a naopak matadora přehlídky, Ořechovské divadlo, které přijelo už posedmnácté. V této souvislosti

Svatka prohlásila, že vítat Ořechováky ve Vysokém je stejný nesmysl, jako vozit vysoký

burčák na Moravu. A právě tuto lehce zakalenou šťávu z hroznů Ořechováci uprostřed deštivého

Longen stavěl na improvizaci

„Pokusím se drobně vklínit mezi už řečené. Když jsme mluvili o Longenovi, nelze než zůstat v úžasu nad tím, co všechno zvládl. A to v různých jazycích,“ pronesl na adresu dramatika, autora titulu Soudce ostrý jako břitva předseda poroty František Laurin a hned si položil otázku, proč vlastně a čím přestal být Longen populární? „Asi proto, že jeho kusy patřily do menšinových městských, plebejských žánrů pro určitý typ publika, které nebylo intelektuální, do republiky se Revoluční scéna najednou jaksi nehodila,“ odpověděl si režisér s tím, že Longen se svou prací a vystupováním dostával kamsi proti oficiální programové tendenci první republiky a střední třída na jeho věci ani nemohla chodit.

„Longenovy texty způsobem, jakým jsou psány, počítají s tím, že budou rozehrány – proto Vlasta Burian odmítal zkoušet, neuměl ani přesně text a proto každé představení bylo jiné, ostatní fungovali vlastně jen jako jeho nahrávači. Herci (Fiala, Burian a další) měli tehdy projev bohatý na

mimiku, než se dopracovali k replice, kupříkladu Burianovi partneři měli co dělat, aby se nechlámali s publikem. Jak to tedy hrát? Vy jste Longenův text proložili písničkami, ale nedá se hovořit o tom, že váš přístup je kabaretní. Způsob vašeho razantního nasazení, ta robustnost a základní princip je správný. ALE,“ vztyčil prst předseda poroty, „jestliže se hraje takhle a víme, že situace jsou založené na jisté improvizaci, která průběžně probíhá a naskakuje, pak představení funguje. Jakmile začnete hrát vedle sebe, tak je to ztracené. Tam, kde repliky nenavazují, lidi se nevnímají, to působí zdlouhavě. A kdyby ty pauzy byly naplněny hereckou akcí, bylo by to, myslím, přesnější,“ vyjádřil svůj názor na inscenaci František Laurin.

Co na to Mistr Půda?

„Nebudeme asi ve velkém rozporu, navíc máme výhodu, že paní režisérka u nás sedávala na půdičkových seminářích, takže ví, jak to u nás chodí,“ vzal si slovo Rudolf Felzmann, šéf a mluvčí půdičkářů. „Nejprve jsme se dostali k názvu hra se zpěvy – zpěvy mohou existovat samy o sobě, ale ta hra by bez nich měla těžký život. Nakonec jsme došli ke kabaretu a oddělili jsme slovo od dalších složek – pěvecké, hudební a pohybové, se kterými jsme neměli vůbec problém,“ pokračoval lektor a dodal, že velký problém měli na půdičce pouze se složkou činoherní: „Nečekali jsme bohatý děj, naopak bychom asi byli pro ukáznění jednotlivých čísel. Někteří z nás měli pocit, že té bujaré

improvizace a vysokého nasazení je mnohem více, než jsme viděli před tím. Proč se nám více líbily čistě činoherní scény – přijali jsme je jako naprosto přesné. Jakmile se objevil holič-soudce, říkali jsme si, jestli v té rozevlátosti nezačal už být příliš sólista a strhávat ostatní k nekázni. Bránilo to vypointovanosti scény. Závěr – představení jsme přijali velmi sympaticky s tím, že jsme

především hodnotili hudební stránku, a to tak, že to bylo jevištní zpívání. Víme, o jaký text se jedná, a větší propracovanost situací by představení prospěla. A tady jsme se zcela vyčerpali. Rozhodně jsme však při představení nebyli pasivní, ale hýkali jsme smíchy.

(jn)

Vlastík se děsí rozpadů

Vlastík Ondráček, který se přišel se souborem Doveda Sloupnice včera rozloučit za SČDO, se všem svěřil, jak se ráno při četbě denního

tisku vyděsil: „Dočetl jsem se totiž, že manželství padesátileté zpěvačky Madonny s o deset let mladším manželem se rozpadá. Ale pak jsem si řekl, co tě to, člověče, zajímá, když tu máš patnáctileté zpěváky ze Sloupnice, jimž se snad zatím nerozpadá nic.“

Ředitelka přehlídky Svatka Hejralová připomněla fakt, že se nejprve lidé musí rozejít, aby se mohli znovu sejít. „A doufám, že sem cestičku zase najdete. Děkuji za představení a známé staropražské písničky. Co vám mám popřát? No nic, pamatujte si cestu do

Vysokého,“ zvolala Svatka a obdarovala za všechny kapelníka ze Sloupnice.

Hostes Sloupnických Petr konstatoval, že na soubor v podstatě není co prozradit, kromě toho, že jen tančili a popíjeli. „Jen se musím omluvit, že jsem si při uvádění souboru před představením spletl Sloupnici se Sadskou, to se mi fakt nepovedlo,“ přiznal Petr. Starosta spolku Krakonoš Karel Bárta poděkoval i jménem diváctva a pak pozvedl sklenku k přípitku.

Soubor Doveda si pochvaloval vlídné přijetí i zacházení a konstatoval, že do Vysokého jezdí rádi a rádi by se i znovu vrátili, protože všude panuje takové rodinné prostředí a sousedské vztahy. A jako vyjádření svých díky předali láhev prý ovocného destilátu ještě navíc ochuceného ovocem.

(jn)

